Vervolg van pag. 6.

in de voorkamer. Ik heb natuurlijk ook al van dien rommel in huis. 'k Heb nooit geweten, dat het voorjaar zooveel verrassende dingen oplevert.

En nu vandaag . . . 'k Ben er nog niet overheen . . . Als ik er aan denk, schud ik mijn hoofd. En ik moet er aldoor aan denken!

Vandaag komt ze bij me binnenloopen, ik zit kalm de krant te lezen, gaat achter mijn stoel staan, friemelt in mijn haar, en zegt dan opeens: „Dag Grootmoeder." Ik draai me om, kijk haar aan. Ze ziet er anders uit dan gewoonlijk.

„Hè wat?" zeg ik, en laat de krant vallen.

Ze valt neer in een stoel. „Ik zei: Dag Grootmoeder," herhaalt ze.

„Ben ik dat?" vraag ik.

„U wórdt het." — Ze krijgt een kleur, zuigt haar wangen in als een schoolkind, en zakt dan opeens neer op een voetebankje, waar ze al eens een poot afgebroken heeft. De gelijmde poot kraakt verdacht.

Ze zit aan mijn knieën, rolt mijn schortje op en weer af. „O," zegt ze, en haar hoofd komt op mijn knieën te liggen, „ik vind het zoo vréeselijk heerlijk. En als het een meisje wordt, heet het naar U."

„Ik heet Neeltje," zeg ik bits, want ik voel een prikkeling in mijn oogen, die ik niet voelen wil. „En als je maar weet, dat ik niet verkies, dat er Nelly of Cornelia van gemaakt wordt."

„Natuurlijk niet," zegt ze, en lacht. Dan begint ze te huilen, en ik slik gauw een paar akelig-zoute tranen weg, die over mijn wangen willen rollen.

„Ja, je moet je vooral zenuwachtig maken," knor ik.

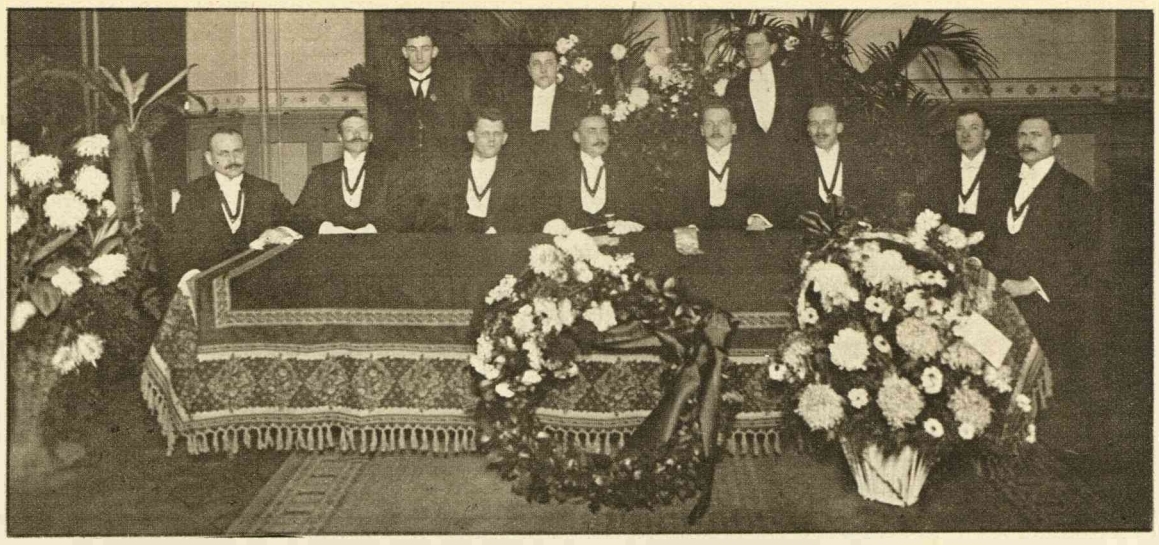
„Dat is erg goed voor je."

„O, maar 't is ook zoo heerlijk," snikt ze.

. . . . . Nu is ze weg. Ik ben een heele poos voor het raam blijven zitten, zonder iets te zien. 'k Heb niet eens gemerkt dat Cor de koffietafel in orde gemaakt heeft. Toen Cor zei, dat de koffie al een half uur stond te trekken, ben ik opgeschrokken.

Vanmiddag ga ik witte wol kóopen. Er komt nu veel te breien. Als zij het moet doen, zal er toch wel niets van terecht komen. Dus zal ik maar voor alles zorgen. — . . . . Had ik ooit kunnen denken, dat een kind naar mij genoemd zou worden, tegen mij Grootmoeder zou zeggen?

En dat ik het zoo wonderbaarlijk heerlijk zou vinden?

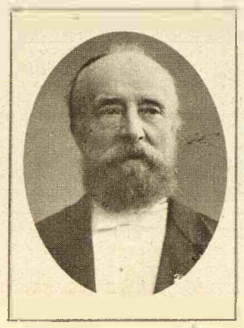

25-JARIG JUBILEUM „JUSTUS VAN MAURIK".

De Amsterdamsche Tooneel- en Reciteerclub „Justus van Maurik" herdacht de vorige week haar 25-jarig bestaan. Hierboven het Bestuur der Vereeniging.

Dr. J. THOMÉE.†

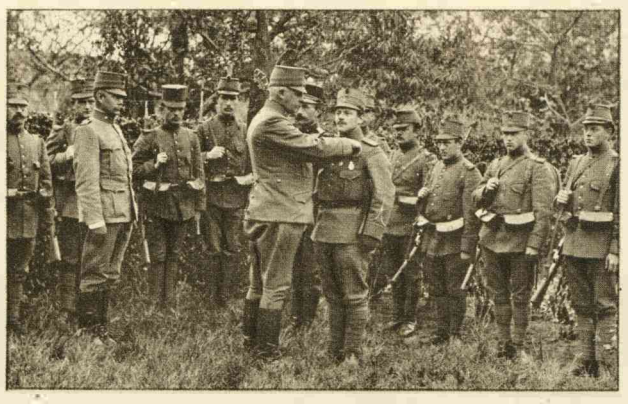

F. J. M. HEYLAERTS.†

Ds. W. H. STENFERT KROESE.

Dr. J. THOMÉE, gemeente-geneesheer te Delft, voorz. van de Gezondheidscommissie aldaar, ridder in de Orde van Oranje-Nassau, is op 57-jarigen leeftijd te Delft overleden. — In den ouderdom van 85 jaar is te Breda overleden de heer F. J. M. HEYLAERTS, rustend geneesheer, oud-lid van den Gemeenteraad, van welk college hij langer dan 40 jaren achereen deel uitmaakte. Hij was ridder in de Orde van Oranje-Nassau. — Ds. W. H. STENFERT KROESE, predikant bij de Rem. Ger. Gemeente te Rotterdam, herdacht 3 dezer den dag, waarop hij voor 40 jaar net predikambt aanvaardde.

EEN MOEDIGE DAAD BELOOND.

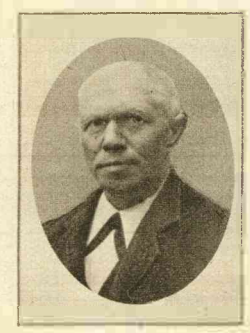
De vorige week werd voor het front van het 17e Reg. Inf. te 's-Hertogenbosch aan den mr. geweermaker A. J. Bodemeijer Jr., de Zilveren Medaille uitgereikt voor menschlievend hulpbetoon. Door den reg.-comm. Overste baron van Omphal Mulert werd, na in herinnering gebracht te hebben de daad van moed en zelfopoffering door Bodemeyer verricht bij de redding van een kind uit Den Dommel, onder de brug op den Vughterweg, de medaille op zijn borst gehecht.

Dr. J. W. JACOBI.†

D. BARON MACKAY.

A. H. VAN GELDEREN.

Dr. J. W. JACOBI, directeur der Prov. Krankzinnigen-Inrichting Duin en Bosch te Castricum is in de Boerhave-kliniek te Amsterdam overleden. — De heer D. Baron MACKAY, heeft tegen 18 Dec. a.s. zijn ontslag aangevraagd als burgemeester van Voorburg. — De heer A. H. VAN GELDEREN, tuinbaas bij den heer W. H. Visscher, Huize de Bildt, Frankhuis, Zwollerkarspel, herdacht den 5en December j.l. zijn 40-jarig jubileum.

KREUPELKRABBELS

Mode-Revue met Mannequins

Zelfs tot het laatste oogenblik had ik zoowaar gedacht, dat het mannekens zouden wezen, maar neen hoor, het waren vrouwkens en wat 'n vrouwkens. Nooit van tevoren heb ik ze zoo gezien.

De zaal van het modepaleis is omgeven door een galerij van marmer, klinkklaar marmer. De zoldering is van louter glas; bloedrood en malsch zijn de karpetten, fel-brutaal de lichtstroom uit de duizenden aan het plafond gehechte lampjes; dat licht is te erg, je kunt het niet verwerken, het doet pijn aan je oogen, en ook een beetje aan je ziel. Langs de roode loopers, die in dat brutale licht iets weerzinwekkends hebben, zitten de bezoeksters en bezoekers geschaard, en uit hun drommen klinkt dat eigenaardige gedempte praatgezoem, dat men ook in een schouwburg vóor de voorstelling verneemt. Alles heeft hier trouwens iets schouwburgachtigs. De felle lichten, de tapijten, de bloemen, de menigte.

Het orkestje, zet een wiegelende danswijs in. Een bel klinkt hel, en een ijzeren liftkooi, aan het eind van de gaanderij, komt zoevend omhooggegleden. Een gegalonneerde kerel, een soort kornak, schiet toe, en grendelt onvervaard de zware ijzeren traliedeur open. Dan treedt uit de donkere ruimte van de kooi de eerste mannequin naar buiten, en staat in het witte licht als in een hellen maneschijn. Ze kijkt pijlsnel om zich heen, bemerkt de lichte helle baan met de bloedroode streep vóor zich, en gaat die op. Het orkest speelt zacht, heel zacht, alsof er 'n ijselijke waaghalzerij op handen is. Maar neen, het lijkt er niet naar.

Op den beganen vloer schuift langzaam de mannequin vooruit, en doet niemand kwaad. Ze kijkt zelfs niemand aan. Haar oogen zijn anders groot genoeg, daaraan ontbreekt het niet, wel als eieren zoo groot, zou de dichter Van Alphen er van gezegd hebben, (neem aan dan dat zoo iemand van zoo iets wat zegt). Haar mond is echter zooveel te kleiner. Die lijkt wel een hartenaas uit een kaartspel. Zoo rood ook. Haar gezicht is des te witter. Ze is zeker ziekelijk. Iets van 'n maagkwaal heeft ze onder de leden, zou je zeggen.

Mooi is ze niet. Maar leelijk eigenlijk ook niet. Betrekkelijk komt dat er ook niet op aan. Want ze komt hier niet voor zichzelve, maar voor de kleeren, de nieuwe costumes van die en die modiste en de nieuwe hoeden en bonten van die en die. Ze is een wandelende ledepop.

De menschen zijn een beetje bang van haar, sommigen raken er heelemaal van in de war.

Nee maar, was dat nou een mannequin? En ze schudden een beetje met hun hoofd, vooral de dames.

En zij loopt, (of wiebelt of stept of schuifelt, ik weet niet hoe ik het noemen moet) langs de menschenrijen, en ze neemt net zooveel notitie van de toeschouwers, alsof de stoelen waar deze op zitten, leeg zijn.

De kooi is intusschen al een paar keer een andere wezen halen, en nummer twee en drie zijn door den koelbloedigen oppasser al losgelaten. Op eenigen afstand achter nummer één komen die nu aantippelen, en ook deze zijn mak, gaan zonder eenig gevaar voor het publiek op te leveren dwars tusschen de stoelen-rijen door over de roode loopers.

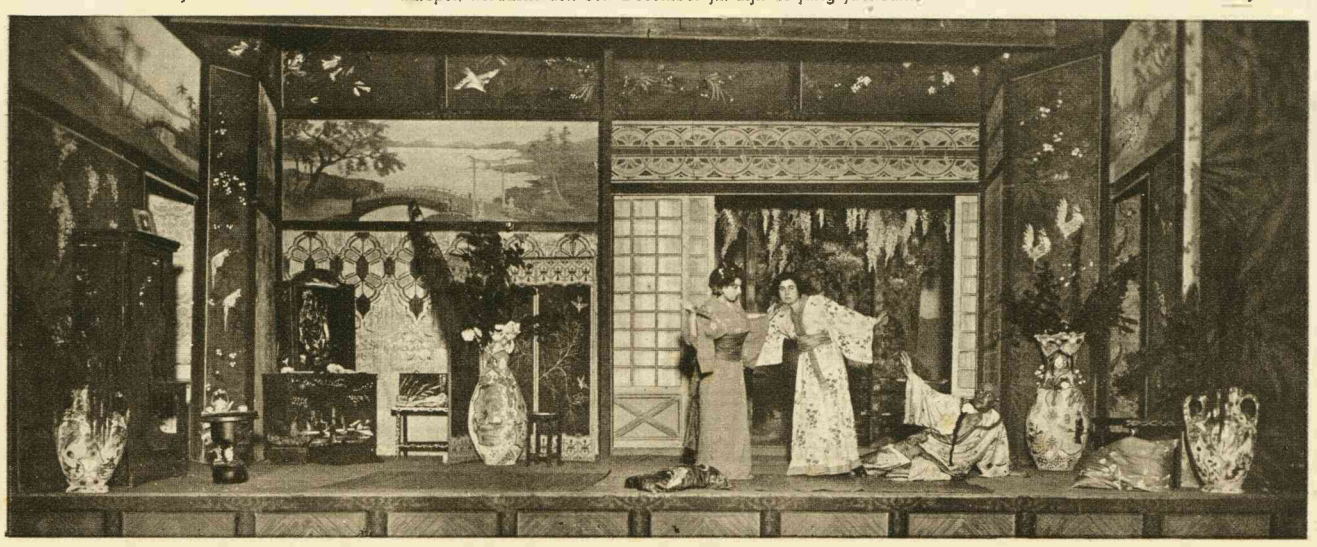
Nu het zoo goed gaat, worden er telkens meer losgelaten; er loopt al een heel troepje op gelijke afstanden achter elkander, en het hindert blijkbaar niets.

Maar aan het andere eind van de gaanderij worden ze toch weer opgevangen, en in een andere ijzeren liftkooi naar beneden gelaten.

De aanblik van die wandelende poppen was erg, erg vreemd. Ze leken allen sprekend op elkaar, en in het begin dacht menigeen ook, dat het er werkelijk maar één was, die door een partij vernuftig geplaatste spiegels zoovele malen vermenigvuldigd werd.

De kleeren, de hoeden, de bonten, de kousen en laarzen van de wandelaarsters waren het bekijken dubbel en dwars waard, maar dat kon je allemaal ook in de uitstalkasten zien, dat was het vreemde niet. Het vreemde was die optocht van uitheemsche poppen, die daar als in een ouderwetschen rarekiek voorbij drentelden, en waarvoor ieder in zijn hart een beetje benauwd was. Vooral de dames. De heeren durfden al weer wat beter, keken ten slotte onafgebroken, wat den dames eigenlijk maar matig beviel. De jongemeisjes, de weinigen, die er bij waren, deden al heel schuw als de wonderlijke wezens op hare draaiende hakken voorbij kwamen tuimelen. En toch kon niemand het over zich krijgen er niet naar te kijken, want aan die rare mannequins was ondanks alles iets, waardoor je niet makkelijk den blik van ze afwenden kon. Het bracht een zonderlinge stemming in de menigte, die optocht die maar niet leek uit te scheiden, en uren achtereen aanhield.

Maar al had het den heelen avond en den nacht en den volgenden dag nog geduurd, de menschen waren blijven kijken naar den eentonigen stoet van die allemaal eendere vreemde wezens, die wel geen kwaad deden, maar behandeld werden of ze heel gevaarlijk waren. En toen de laatste opgevangen was, in haar ijzeren kooi omlaag gelaten, viel misschien menige dame een pak van het hart, maar precies waarom wisten ze zelf niet. Hanepoot.

MADAME BUTTERFLY.

Scène uit het 1ste bedrijf van de bekende opera Madame Butterfly, die nu door de Nederlandsche Opera wordt opgevoerd.

De Korte-Rokkenmode.

Aan de tegenwoordige rokken kun je niet meer zien of je te doen hebt met een bakvischje dan wel met een dame van gevorderden leeftijd. Beiden dragen ze even kort. Dat kan wel eens tot zonderlinge voorva len aanleiding geven. Zoo vertelt Olivier Goldsmith, de bekende schrijver van „The Vicar of Wakefield", die in de vorige periode der korte-rokkenmode leefde, van een ouden heer, die zich nog erg jong voelde en die op zijn morgenritje eens de sierlijke gestalte van een aardig bakvischje meende te herkennen. Hij voelde zijn bloed sneller gaan en zijn paard de sporen gevend, passeert hij de jongedame. In plaats van het blozend gelaat van een aardig meisje, ziet hij echter... een nichtje van hem, die reeds de 62 gepasseerd is. Zij droeg een wit batist toiletje, waarvan de rok zóó kort was, dat 'n paar keurig geschoeide beenen te voorschijn kwamen. Het is niet moeilijk zich de ontnuchtering van den ouden heer voor te stellen!